

ЛІЗИНГ ЯК ІНВЕСТИЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ ОНОВЛЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ ВИРОБНИЦТВА

Манойло Ю.В., студентка ОКР „Магістр”, спец. „Фінанси”*

**Науковий керівник – Смолянська О.Ю., доцент*

Розвиток ринкових відносин у нашій країні робить неминучою зміну поглядів щодо механізмів формування та розвитку ресурсного потенціалу аграрного сектора економіки. Ринок ставить підприємства аграрного сектора у принципово нові відносини з державними організаціями, з виробничими й іншими контрагентами стосовно формування та використання ресурсного потенціалу. Сучасний стан аграрного виробництва України не дає змоги розв'язати основні проблеми функціонування агро продовольчого ринку без проведення структурної перебудови галузі, без технічного переозброєння та без створення системи комплексного управління формуванням і використанням ресурсного потенціалу в аграрному секторі економіки.

Все це зумовлює необхідність пошуку нових форм фінансування інвестиційної діяльності аграрних підприємств з метою формування та розвитку ресурсного потенціалу аграрного сектора економіки України, серед яких важливе місце посідає лізинг.

Основною складовою формування конкурентоспроможного сільськогосподарського ринку є забезпечення товаровиробників сучасними та високопродуктивними технічними засобами.

За останні 15 років обсяги придбання окремих видів технічних засобів усіма категоріями господарств зменшилися у 20-50 разів. До того ж, 75-90 % таких засобів відпрацювали нормативні строки служби.

У зв'язку з цим проблема технічного забезпечення сільськогосподарських підприємств актуалізувалася. Проте нинішній фінансовий стан товаровиробників аграрного сектору економіки не дає змоги розв'язати проблему за рахунок їх власних коштів. Тому в сучасних умовах проблему технічного забезпечення можна розв'язати лише комплексно, зокрема шляхом формування і розвитку довгострокового кредитування, лізингу, кооперування, державної підтримки та інших механізмів.

До основних проблем інвестиційного процесу у сфері технічного переоснащення аграрної сфери АПК України необхідно зарахувати:

– нестабільність і суперечливість законодавства та нормативного регулювання, які не сприяють зростанню інвестиційної та ділової активності, у тому числі іноземних партнерів та інвесторів;

– недостатній розвиток інфраструктурної мережі забезпечення інвестиційної діяльності: фінансових установ, консалтингових організацій, агентств нерухомості та ін.;

– низьку конкурентоспроможність сільськогосподарської продукції.

Можна виділити такі позитивні сторони лізингу як регулятора інвестиційного розвитку в Україні:

1) інвестування у формі майна на відміну від грошового кредиту знижує ризик неповернення коштів, так як за лізингодавцем зберігаються права власності на передане майно;

2) лізингова угода більш гнучка, ніж позика, оскільки надає можливість обом сторонам виробити зручну схему виплат;

3) лізинг передбачає 100% кредитування і не вимагає негайного початку платежів, що дозволяє без різкого фінансового напруження оновлювати виробничі фонди, придбавати коштовне майно;

4) лізингове майно не враховується у лізині оодержувача на балансі, що не збільшує його активи і звільняє від сплати податку на це майно;

5) лізингові платежі відносяться на витрати виробництва (собівартість) лізингоодержувача і відповідно знижують оподаткований прибуток;

6) для лізингоодержувача знижується ризик морального і фізичного старіння майна, оскільки майно не купується у власність, а береться в тимчасове користування;

7) виробник отримує додаткові можливості збуту продукції, оскільки обмежене фінансування інвестицій часто не дозволяє підприємствам своєчасно оновлювати технологічну систему.

В умовах розвиненої ринкової економіки у процес лізингової діяльності залучені значні фінансові ресурси, тому комерційні банки не можуть залишати лізинг поза сферою своєї діяльності. Розвиток лізингової діяльності в Україні потребує мобілізації значних обсягів грошового банківського капіталу для фінансування лізингових операцій, купівлі устаткування з метою його подальшого використання. У свою чергу, створення конкурентного середовища на фінансовому ринку буде спонукати банки до активного розширення лізингового кредиту. Також значну перспективу має використання вітчизняними підприємствами лізингу у сфері міжнародної торгівлі, що дозволить фінансувати купівлю Україною сучасної техніки та буде сприяти розвитку інтеграційних процесів. За допомогою міжнародних лізингових компаній окремі підприємства матимуть нагоду придбати в користування необхідне устаткування із зарубіжних ринків

ПОЛІТИКА УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ

Морозов Р.Ю., студент ОКР „Магістр”, спец. „Фінанси”*

**Науковий керівник – Аранчій В.І., к.е.н., професор*

Існування дебіторської заборгованості в ринковій економіці вважається об'єктивним явищем в господарському процесі, якщо контрагенти підприємства-кредитора вчасно виконують свої фінансові зобов'язання.

Наявність дебіторської заборгованості в балансі і віднесення її до найбільш ліквідних активів не гарантує надходження грошових коштів з боку дебітора. Неможливо говорити про ефективну структуру активів підприємства, якщо питома вага дебіторської заборгованості складає 40-50% від суми оборотних активів. Тому для підприємства досить важливим питанням є управління дебіторською заборгованістю як на стадії формування дебіторської заборгованості, так і на стадії її інкасації.